

Psykologen

Minnets funktion är svår att fånga och beskriva, minnesbilder flagnar, förändras och förvandlas över tid. Det var känslor och upplevelser som bestod men hur sanningsenliga de faktiskt var kunde diskuteras. Det psykologen visste var att något i hans förflutna hade ändrat hans liv på ett genomgripande sätt. Ett sätt att tänka på det var det som små runda stenar som började rulla nedför och knuffade ännu större stenar framför sig vilket i sin tur hade skapat ett jordskred av sten, kroppar och vansinne. Om han var ärlig så visste han inte längre vad som var på riktigt och vad som var fantasi, han kunde inte längre skilja på dröm, verklighet, undergång och frälsning. Hans blick sökte sig osäkert ned mot hans hand och bevittnade den nu permanenta tremor som skakade hans lemmar dag som natt. Han förde högerhanden långsamt mot koppen, koppen som kanske var det enda som bestod från ett liv av förutsägbarhet och rutiner. Koppen kom från psykologens gamla arbetsplats och var ett enkelt lergods, en dussinvara från en billighetskedja någonstans i en gudsförgäten småstad. Hans spottade på tanken men i verkligheten förde han sin darrande hand närmare och närmare det brungula örat, han kliade sig. En tanke gled förbi "fuck alla, jag har det fortfarande, jag kan... jag kan, jag är stark", samtidigt som han tänkte det så vände sig det i hans inre och han slöt ögonen, han visste att det var en lögn. Han greppade kaffekoppen, trotjänaren, och förde den med en skakig hand mot läpparna. En vattnig kaffeklump rullade över kanten och dunsade ned på bordsytan men han såg det inte, han var fokuserad på rörelsen. Bit för bit rörde sig koppen närmre och närmre hans spruckna munhåla. När den nådde hans illa skadade underläpp stannade den en stund, smärtan skar i ansiktet och han spände ofrivilligt munnen vilket skärpte smärtan ytterligare. Han grinade och tömde koppens heta innehåll i en enda klunk och brände halsen på innehållets väg ned till buken. Han log ett blodigt leende inombords, han hade klarat det, han hade det fortfarande i sig. I samma stund skars verkligheten sönder.

Samtal

Psykologen lät sin tomma blick fokusera på de stora blanka bladen och på den gula stam som bar upp dem. Växten såg så överklig ut, så malplacerad och främmande, men ändå var den en del av världen. Den var en inredningsdetalj och dess syfte var att skapa lugn och få patienten att känna sig nära något naturligt och avstressande. Bladverket byggdes upp från växtens bas och från den släta vita krukorna som den stod i, nivå på nivå av levande plattor som strävade uppåt och vidare. Den var relativt imponerande och den hade funnits i mottagningsrummet lika länge som psykologen själv. Mitt emot växten satt psykologen och patienten och försökte förstå varandra. Samtalet böljade fram och tillbaka mellan all dagliga reflektioner och djupare analyser och de kom ingenvart i sitt arbete. Hans blick vandrade till jorden under växten och till de rötter som han anade där under. Psykologen misstänkte att de var knotiga och brunsvarta, hårda och läderaktiga. Samtidigt som dessa ovidkommande tankar sköljde över honom tänkte han att denna bild bara levde i hans fantasi och att verkligheten kunde vara helt motsatt det han föreställde sig. Psykologen påminde sig om sitt arbete och de förväntningar som patienten förmodligen hade på honom och samtalet. Han spände musklerna i ansiktet och försökte se intelligent och närvarande ut. Även om han hade ett lågt intresse för just den här patientens röriga historia så fanns det en aspekt av redogörelsen som stack ut eller som på något sätt var udda. Det var som om en slags slöja eller ett draperi av ångest, föräldraförakt och livets misslyckanden hade dragits över något annat, dessa bländverk förvirrade psykologens blick och lät patientens verkliga historia hållas i dunkel. Klinikern fokuserade mer intensivt på patientens mun och lyssnade till orden som strömmade ut liksom ett makrillstim, ett skock som dölde en mörk skepnad.

”Jag jobbade på... sen var det som att... jag vet inte, jag vet faktiskt inte... jag var kär... vi flyttade och så... det skulle bli bra igen... det var fint och luftigt, mycket natur... vi jobbade båda två... sen blev det så där igen... vi slutade... vi började... pappa ringde en dag...”

Historien vände av och an, glänste till och pilade iväg, dök djupare för att sedan ila upp mot ytan igen. Mörkret låg där och lurpassade, fortfarande bakom våta slöjor. Han frågade mer och försökte komma åt det som låg bakom, han anade något men han nådde inte fram. De tog i hand och log mot varandra "bra... bra... tack... ta hand om dig...". Dörren stängdes och psykologen och växten var själva igen. Han visste inte vad som hade hänt, han visste inte vad det var som skav. Visste patienten? Var det patienten själv som lekte med honom, gömde sig i stimmets av tankar och efterhandskonstruktioner, lurade honom. Han förstod inte syftet, han var förvirrad av illusionen som hon lade ut, det var fällor och återvändsgränder. Slöjor på slöjor på slöjor som förvanskade verkligheten och hindrade hans tankeförmåga. Han andades ut och lät blicken klibba mot växtens översta fuktiga blad. Det var ungt och starkt, på väg upp och ut men det fanns också något annat, något som inte borde vara där, en liten brun fläck.

Hemma

Gatubelysningen blinkade oregelbundet och gav en febrig inramning till verkligheten och till gatan där psykologen parkerade bilen. Han vred av tändningen och slöt sina torra ögonen. Axlarna sjönk ihop och hans huvud lutades bakåt mot förarsätet. Psykologen hade en gammal bil men han var också på väg att bli en gammal man. Gatan växlade mellan att bada i ett svagt gult ljus till att vara insvept i ett påträngande mörker. Att ta sig ur bilen var för psykologen lika omöjligt som det för döda grodyngel var att simma. Dagens arbete vägde tungt på hans axlar och satt fast som asbest i hans lungor, han kunde endast åstadkomma förkrympta små ytliga andetag. Efter en död minut krängde han sig ur bilen och gick de få steg mot en blinkande trapp som ledde upp till hans boende. Trappstegen var brantare än vanligt och låset kärvade, hans muskler klarade av ansträngningen men det var inte mer än så. Ett rasande metalliskt ljud släppte till slut in psykologen till det vämjeliga mörkret innanför. Där fanns det vanliga helvetet men han var själv inte sitt vanliga jag. Han visste inte vad som hade hänt idag men vad det än var så hade det förändrat honom och han visste att det kom från patienten och hennes illusioner. Hennes ord hade strömmat mot honom och genom rörelser

skurit in i hans inre person och varelse, vad ville hon? Han hasade fram i lägenheten och rörde sig mot sovrummet, han ville sätta sig i soffan men hans styrka var borta, han var tömd på kraft. Hans slappa armar skrapade kläderna från hans kropp samtidigt som han fick en skymt i spegeln av hans bleka kropp, men han tittade snabbt bort. Han sjönk ned på sängen som saknade överdrag, han hade orkat bädda imorse men han såg framför sig att imorgon skulle han misslyckas med det. Även om han sov skulle krafterna inte återvända till honom på, på något sätt var han utsatt för en kraft som sög honom tom. Ett vakuum hade skapats, ett svart hål utan vilja som dränerade psykologen på liv. Hans kropp gjorde ett avtryck i sängen och han kände sig som en blöt massa som släpats upp från en dyg insjö. Han föll bakåt och lät blicken följa med uppåt mot taket. Han fixerade den missfärgade lampan som hans krafter inte hade räckt till att släcka när. Han slöt ögonen och för i en slemmig dvala.

Samtal

Hans blick var hård, den här gången skulle han inte låta sig förledas. Psykologen hade ändrat om i rummet så att han inte lika lätt skulle bli distraherad. Han hade flyttat undan små stenstatyer, förgyllda pennor, fotoramar, pappershögar och den gula, storbladiga växten. Hans blick hade nu enbart patienten och den febriga blå väggen framför sig, han var redo. I handen fanns den kommunistgrå kaffekoppen, klenoden som hade funnits med honom sedan arbetets början. Den var halvtom med inte så rykande kaffe och han hade tagit en första avmätt klunk. Idag skulle inga rökridaer hindra psykologens analyserande blick, illusionerna skulle krossas och sanningen läggas bar. Orden från patienten började flyta ut i rummet och han höll emot. Han dissikerade och fokuserade, hittade mönster och följde upp röda trådar. Men sen kom förvirringen över honom likt en kallsvettig febervallning. Liket en besvärjare som bygger sina formler pratade hon nu med honom med flimrande ögon och drypande röst. Han var skyddslös. "Jag ville inte det... jag sa det... ingen lyssnade... vi stod så långt ifrån varandra... hon förstod inte... vi sa att vi skulle hjälpas åt, det var det vi sa...". Orden flöt in och ut i stämnet, makrillar ilade mellan makrillar och allt var ombytligt och blänkande. Det fanns ingen riktning

som gick att förutspå, inga vågrörelser eller glänsande fenor som kunde leda honom, han sjönk långsamt mot den svarta botten djupt under de blå dyningarna. Men så plötsligt dör det upp, där plötsligt var det, stimmets mitt och det glimmade till i hennes öga och orden och verkligheten ändras lika fort. Orden blev annorlunda, mer döva och dövande. De dunkade mot hans känsliga sinnen och hans verklighet som en bronshammare. Borta var makrillens bländverk och blottat låg sanningen. Hennes ansikte var riktat på hans och orden gick in i hans innersta. Hennes ögon var svarta och hennes ord tomma men lika öronbedövande som ett svart hål, "Du... är... den...nästa...". Hennes läppar log, ett leende som visade bottenlösa fasa, svarta läppar. Sedan kom färgerna plötsligt tillbaka och han fortsatte lyssna men hörde inte. Rummet var igen blått och hennes ord simmade återigen runt i de snirkliga spolformade stimmen. Hans ansiktsuttryck visade att hennes trollformler hade sugit sig fast i hans väsen och han visste att det inte fanns någon utväg. De tackade varandra och tog i hand, det var så som det brukade vara men allt var annorlunda och sjukligt. Visste patienten vad hon gjorde eller var hon lika mycket ett offer som psykologen. Vad låg bakom denna konspiration av konspirationer, detta stäm av lögner i en svart mardröm. Hon stängde dörren bakom sig och han var återigen själv. Psykologens blick gick till kaffekoppen och det kalla innehållet. Han betraktade den grå ytan som stampats av 1000000 soldater till inget annat är ett föraktets redskap, men han tog oavsett en klunk av det förgiftade innehållet. Blicken sökte efter annat i rummet som var bekant och tryggt, pennor, papper, telefon och dator, allt var där men inget gav längre känslan av rutiner eller förutsägbarhet. Helt plötsligt kom han på sig själv med att dra efter andan i panik, han hade hållit andan utan att han själv märkt det, han flåsade och blicken irrade. Psykologen hade ingen att prata med om det som hände, men han visste å andra sidan inte ens hur han skulle beskriva skeendet i rimliga ord. Det var bara han och patienten som kunde se och känna det som hände, men vem som gjorde vad, det visste han inte än. Han skruvade på sig i stolen, spände de intetsägande musklerna och slappnade av, han tryckte ryggen mot stolen och tog krampaktigt tag om armstöden. En ynklig svettdroppe gnistrade till på tinningen, han svepte bort den och bet ihop tänderna så att han döva knakningar gick genom kroppen som ekon i en kalkstensgrotta. Han

reste sig upp och råkade av misstag knuffa till koppen med det vidriga innehållet. Den bruna förtryckande vätskan sögs upp av papper och dokument och som i alla diktatoriska situationer kunde han inte göra något åt det.

Hemma

Han satt som fastskruvad på en pinnstol i köket. Psykologen hade två pinnstolar och ett runt bord men det var bara han som var i lägenheten, så var det alltid. Psykologens blick vandrade ut genom fönstret och ned mot gatan utanför. Den flackade mellan biltak och gatlampor, blöta hundar i koppel och ändlösa högar av odefinierat skräp. Hans blick var slumpmässig, den hade inget mål eller mening och han satt där länge. Regndroppar hasade ned för rutan och betraktat honom med förakt. De stannade till, granskade psykologen och rullade sedan vidare. Han sträckte ut ryggen och det knakade till. Han blinkande torrt och kände att han inte ätit något, inte på hela dagen så vitt han visste. Han hade fortfarande inte bytt om efter jobbet och verkligheten utanför fönstret vittnade om att det var kväll. Han var trött, han kände att kroppen var tyngd av en osynlig massa. Den lilla motståndskraft han hade haft hade varit utan betydelse. Och om psykologen var ärlig han så hade vetat om detta redan från början, ändå från första stund då han hade känt av patientens inflytande. Han hade redan då förstått att han skulle misslyckas men samtidigt ligger det på något sätt i människans natur att kämpa emot, eller för den delen att anpassa sig och välkomna det som komma skall, som ett självskaðebeteende. Han vände blicken inåt lägenheten och betrakta träfanér, bokhyllor och det som kallades soffan. Hans hem var litet och passade honom. Psykologen reste på sig trots det motstånd han kände och tog de fåtal steg som skilde honom och soffan åt. Han lade sig ned och kände hur armstödet skar in i nacken, dock var den skarpa smärtan en lindring mot det osynliga som tyngde honom. Hans andetag hade blivit mer ytliga sedan kontakten hade inletts och hans ögon mer simmiga. Hans bröstkorg rörde sig stötvis och han luktade sämre. Regndropparna rullade snabbare nu, än mer avfärdande mot psykologen och än mer talrika. Regnets intensitet hade ökat och det smattrade mot glas och väggar. Det kändes som om tiden också snurrade snabbare, som om hans komalika sömn

gav upphov till virvlar i verklighetens väv. Snabbare, snabbare, dropparna rusade och ingen stannade för att ens förläna honom en blick. Det var nu i hans drömmar som det mörka men osynliga kom till honom. I vågor av förtvivlan och hopplöshet skapades bilder av torka, flodvågor och långa svarta obelisker som släpade efter en figur så som dränkta barn släpas efter en mörkrets vasall. Han såg in i den svarta evigheten och hans hjärta stannade. Efter ett tyst vakuum började hans puls hamra som den gör när någon dragit upp en människa från avgrunden. Hans tomma ögon spärrades upp och han stirrade återigen ut i lägenhetens all dagliga struktur. Dropparna stannade nu återigen upp och granskade honom, de rusade inte längre nedåt utan tillät sig själva att njuta av den patetiska syn som hans kropp erbjöd. Han visste nu vad det osynliga ville, det ville det som alla krafter vill, äga honom och allt det han kände och tänkte. Hans motståndskraft kändes nu upplöst och som om den aldrig hade funnits. Obeliskerna skulle krossa honom och kanske skulle det ske redan nästa vecka på torsdag. Det var då patienten kom tillbaka och han var maktlös och redan nu tillintetgjord. Han skulle göra precis som vanligt och gå dit och samtala med henne även om han visste att efter detta möte skulle det inte längre finnas någon psykologen.

Samtal

De satte sig ned, han på ena sidan och hon på andra. Han hade inte sovit bra, hans nätter var fyllda av släpande obelisker och undergång. Han mindes inte heller när han hade ätit senast. Han såg att hon såg det på honom, att hon hade vunnit. Hennes svarta formlösa läppar rörde sig och han blev nästan förvånad av att hon fortsatte att prata om de meningslösa mänskliga problem hon en gång sökt upp honom för. Han förvånades över att de båda fortsatte att prata och bete sig som människor nu när alla illusioner hade släppts och de såg varandra för vad de egentligen var, offer och besvärjare. Han rättade till sig i fåtöljen och fick en huggande känsla i magen, hans kropp var nära kollaps men han brydde sig inte om det. "Efter att det blivit så var hon som förbytt... vi pratade men vi pratade inte på riktigt längre... (en snyftning)... sen började jag bara jobba mer och mer... ville tränga undan det... därför jag blev sjukskriven". Han bedömde att tillfället hade

kommit och tog fram mattkniven ur fickan, han placerade den på sitt lår och såg på patienten. Det var som att hon registrerade den men inte förstod vad det var. Hans nästa rörelse var febrigt explosiv och handen svepte upp redskapet och rörde sig i en vid båge som skar av hennes hals. En smal och väsende blodstråle målade skrivbordet och datorn i mörka toner. Hennes ansiktsuttryck var ett av förvåning och skräck, något som fick honom att tveka. Hon förde händerna mot halsen men det var alldeles för sent, blodet pumpade ut tills det inte gjorde det längre. Hennes kropp sjönk ned och hon hasade på golvet. Han var överraskad av hur mycket blod det fanns i en människokropp. Ögonblicken avlöste varandra och det enda som hördes var den dova tystheten och något avlägset krasande från gatan utanför. Psykologen reste sig upp och tittade ned på kroppen. Hon såg likadan ut som hon gjort första gången han hade sett henne, detta var förvånande. Han trodde att hon vid det här laget skulle ha bytt skepnad och visat sin sanna natur. Han skakade av känslan av tvivel och tvingade sig att njuta av det faktum att han hade kunnat bekämpa obeliskerna och att han mot alla odds hade kunnat vinna. Han andades ut, något djupare nu, något lugnare och betydligt mer livsbejakande än vad samtliga andetag hade varit den senaste tiden. Han kände sig plötsligt hungrig och törstig, det var som att besvärjelsen började släppa och så också delar av stressen som satt i hans kropp. Han insåg att han hade blod på sin redan dessförinnan uttjänta skjorta. Han vände sig mot dörren och styrde de ojämna stegen mot toaletten utanför mottagningsrummet. När vattnet i kranen började stråla över solkliga och blodtäckta hände något i rummet där patienten låg.